

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

A romantic couple embracing in a park with autumn foliage. The man is carrying the woman on his back, and they are both smiling. The background is filled with trees with golden-yellow leaves, suggesting a fall setting. The couple is standing on a wooden walkway with a dark railing.

Quinni naine

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Quinn's Woman
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Susan Macias Redmond
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01405322
ISBN 978-9949-82-853-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Sellele noorele tüdrukule, kes kasvas
katkiste tiibadega, kuid õppis ikkagi lendama.
Sa oled alati inspireeriv.

ESIMENE PEATÜKK

„PROOVI ta elusana tagasi tuua,“ ütles šerif Travis Haynes peaga läheduses seisva kleenukese reamehe poole osutades.

„Seda võin ma lubada,“ ütles DJ Monroe laualt relvahunnikust vintpüssi võttes. „Kas ta ka ühte tükki jääb, selles pole ma sama kindel.“

Laua ümber seisvad mehed kihistasid naerda, kuid DJ nägu jäi kiviseks. Ta viskas püssi reamehele, kellest jutt oli, ja võttis ka endale ühe relva. Siis hakkas ta astuma. Ta teadis, et järgmiseks neljateistkümneks tunniks tema paariliseks olev noormees lippab talle kohe järele, kui mõistab, et naine teda oodata ei kavatse.

Umbes poole minuti pärast kuulis ta tõepoolest selja tagant niiskel maal kiireid lirtsuvaid samme.

„Mis su nimi on, poiss?“ küsis DJ, kui noor sõdur talle järele jõudis.

„Reamees Ronnie West, proua.“

DJ vaatas teda kiirelt. Poiss oli pikk – vähemalt meeter üheksakümmend DJ saja seitsmekümne viie vastu –, kõhetu ja vaevu habet ajama hakanud. Tema punane juuksetukk oli nii ere, et selle valguses oleks võinud raamatut lugeda.

„Kas sa oled juba kaheksateist, Ronnie?“

„Jah, proua. Juba ligi neli kuud.“

„Kas sind solvab, et sulle naine paariliseks on antud?“ küsis DJ.

„Ei, proua.“ Tema helesinised silmad suurenesid, ta jõllitas DJ-d. „See teeb mulle au. Seersant ütles, et te olete üks parimaid, ja mul vedas kuratlikult, et mul on võimalus teid töötamas näha.“ Ta langetas pea ja punastas. „Vabandan vandesõna pärast.“

DJ peatus ja pööras end reamehe poole. Iga-aastased California osariigi Glenwoodi linna päästetöötajate – politseijaoskonna, kiirabimeeskonna ja tuletõrje – sõjamängud toimusid kohalikus sõjaväebaasis. See oli kõigile osalejatele võimalus praktikaks, õppimiseks ja ka lõbutsemiseks. Terve hommik oli veedetud takistusradadel, täpsuslaskmist harjutades ja taktikalisi plaane koostades. DJ ei hoolinud sellest kõigest karvavõrdki. Teda huvitas vangide püüdmine.

Enne kella kuut hommikul pidi ta koos paarilisega kätte saama ja staapi tooma kuni viis vaenlast. Viimasel kahel aastal oli ta selle mängu alati võitnud. Ta oli selle üle väga uhke. Teised mängijad kurtsid tema hea õnne üle ega suutnud seda mõista. Eriti kuna ta oli alati üsna värskelt värvatud paarilise valinud.

„Ronnie, räägime reeglid läbi,“ ütles ta. „Vanduda võib nii palju kui vaja. Ma ei usu, et su suust midagi sellist väljub,

mida ma veel kuulnud pole. Või öelnud.“ Ta naeratas poisile.
„Sobib?“

„Jah.“

„Väga hea. Seda missiooni juhin mina. Sina oled siin selleks, et mind kuulata, minult õppida ja minu juhiseid järgida. Kui mulle jalgu jääd, löikan sul kõrva peast. Või eemaldan midagi, mida sa veelgi rohkem igatsema jääd. Selge?“

Reamees neelatas kuuldavalt ja noogutas siis.

„Kõige olulisem on aga see, et kuigi sa oled minust hea viisteist sentimeetrit pikem ja kaalud tõenäoliselt umbes kakskümmend kilo rohkem, on parem, kui sa isegi ette ei kuju taks, et oled võimeline minust füüsiliselt jagu saama.“

Noormees vaatas teda kirsadest, kamuflaažpükstest ja -sär-
gist näoni.

Ta ajas selja sirgu ja tõmbas õlad taha. „Muidugi mitte.“

„See asi peab selge olema.“

DJ sisenes telki, mida meeskond peakorterina kasutas, ja võttis sealt oma seljakoti. Ronniel oli varustus juba seljas. Kui DJ jälle udusesse õhtusse tagasi pöördus, võttis ta seljakotist taskunoa ja pistis selle kirsasäärde.

„Kontrolli oma relvad üle,“ ütles ta Ronniele.

Noormees kortsutas kulmu. „Need ei ole ju laetud.“

„Kontrolli ikkagi. Seda peab alati tegema.“

„Jah.“

Ronnie järgis DJ eeskuju ja kontrollis, et nii tema vintpüss kui revolver olid laadimata. Kui nad lõpetanud olid, tõmbas DJ mütsi sügavamalt silmile. Ta soovis, et päike oleks paistnud. Isegi selle meelde tuletamine, et hall taevas ja täispilvitus

varjude vältimist tähendavad, ei teinud jahedat niisket õhku kuigi palju meeldivamaks. Kohe oli juuli. Kas praegu ei peaks kuum olema?

Põhja-California ilm ei mänginud sageli kaasa, mõtles DJ ja hakkas metsa poole astuma. Ronnie järgnes talle ja tegi sama palju müra nagu mõni keskmine härjapurakas. Aga vähemalt ei olnud ta kuigi jutukas. Eelmisel aastal oli DJ paariline tohutul lobisenud. Lõpuks oli DJ kannatus katkenud, ta oli mehe selja tagant haardesse võtnud ja ähvardanud kõri läbi lõigata.

Kahe tunniga jõudsid DJ ja Ronnie sügavale „vaenlase“ territooriumile. Et poiss nende asukohta ei reedaks, aeglustas DJ sammu. Tema suur särk oli niiske ja kleepus nahale. Ta vihkas seda tunnet. Ka müts tilkus vett. Sellisel päeval oli parem end raamatuga tugitooli kerra tõmmata, mitte mööda metsakolkaid ennasttäis mehi jahtida. Aga sõjamängud aitasid vaimu teravana hoida. DJ elu keerles selle teravuse säilitamise ümber; raamatu lugemine pidi ootama.

Ta pigem tundis kui kuulis enda ees liikumist. Ta peatus ja Ronnie tegi sama. Pärast seljakoti vaikselt Ronniele ulatamist ja tal oodata käskimist möödus DJ puusalust, et lagendikule näha.

Murdunud puutüvel istus kaarti uuriv mees. DJ tundis temas ära Fern Hilli parameediku. Mees oli kolmekümneenda eluaastate keskel, korralikus vormis, kuid mitte kuigi suur väljakutse. Sellega pidi DJ lihtsalt hakkama saama.

Ta astus meelega ühele maha kukkunud oksale, mis selle peale praksatas, ja läks siis jämeda puu varju tagasi. Mees hüppas püsti ja liikus heli poole. Tema seljakott – nagu ka tema

vintpüss – jäi maha, kuid püstol oli tal puusal. DJ kahtles siiski, kas mees seda õigesti kasutada oskab.

Mees liikus katki astunud puuoksa poole ja DJ suundus tema selja taha. Kui DJ mehest vaid paarikümne sentimeetri kaugusel oli, haaras ta tema käsivarrest, pööras ta ümber ja pani talle jala nii taha, et mees raskelt pikali kukkus. Õhku täitis mehe üllatunud karjatus.

Kohe oli DJ tema peal. Ta viskas mehe püstoli põõsasse ja keeras mehe nii, et tema käed selja taga kokku saaks siduda. Selleks ajaks, kui õhk jälle mehe kopsudesse jõudis, oli DJ juba lõpetanud.

„Hei, poisu,“ hüüdis DJ, „võid nüüd välja tulla.“

Ronnie tuli võsast nähtavale. Ta kandis DJ seljakotti ja jäi kinni seotud meest avalisui vahtima.

„See oli vägev,“ ütles ta DJ-le. „Väga kiire ja sujuv. Ta isegi ei aimanud sind tulemas.“

Parameedik ei paistnud kuigi lõbustatud olevat. „Mis nüüd?“ küsis ta.

DJ naeratas. „Nüüd võid siin rahulikult lamada, kuni meie saagi otsimist jätkame. Ma ei hakka Ronnie aega selle peale raiskama, et ta ainult ühe kuti staapi tagasi peab juhatama.“

„Ma pole nõus. Te ei saa mind nii siia jätta. Vihma sajab ja maa on märg.“

DJ kehtas õlgu. „Selline see sõda on.“

Nad olid juba neljasaja meetri kaugusel, kui nad ikka meest kisendamas kuulsid. DJ oleks tahtnud tolle suu kinni kleepida, kuid see ei olnud mängureeglitega kooskõlas.

Kahju.

Tunni pärast märkasid nad ühel legendikul kolme suitsetavat meest. Mehed vestlesid omavahel ja naersid. Nähtavasti ei kartnud nad kinni nabimist.

DJ uuris olukorda ja tõmbas siis Ronnie piisavalt kaugele tagasi, et mehed nende sosistamist ei kuuleks.

„Kui sa võita tahad, pead kõigeiks valmis olema,“ ütles ta kotti seljast võttes. „Vaenlane tuleb tabada ootamatult. Ma ootan, kuni sa end positsioneerinud oled. Mine siit itta ja liigu kaarega jälle nende poole. Kui ma legendikule astun, oled täpselt minu vastas, aga pead jääma nende selja taha. Kui nad parajasti mulle tähelepanu pööravad, tõsta vintpüss, sihi see nende peale ja astu võsast välja.“

Ronnie noogutas, kuid DJ nägi kahtlust tema silmades. Noormees tahtis teada, kuidas DJ kõigi kolme mehe tähelepanu korruga endale kavatses tõmmata. DJ naeratas. See oli äärmiselt lihtne.

Ta eemaldas pikkade varrukatega särgi. Selle all kandis ta oliivirohelist õlapaeltega toppi, kuid mitte rinnahoidjat. Ronnie silmad suurenesid.

DJ kissitas tema suunas. Ronnie punastas, astus sammu tagasi ja pobises vabanduse.

Sel ajal, kui noormees mõtles, kuidas DJ ta kõrva eemaldada võib – või teha midagi hullemat –, tõmbas DJ topi alumise ääre üles, paljastades seeläbi oma kõhu, ja keeras kanga rindade all tugevalt sõlme. Veniv materjal tõmbus tihedalt tema rindade ümber. Seejärel sõlmis ta lahti püksipaelad, rullis püksivärvi puusadeni alla ja pistis revolvri selja taha püksikute vahele. Viimaks lasi ta nokkmütsil maha kukkuda ja tõmbas patsi lahti.